

Prvotna cerkev, zidana v gotskem slogu, je v Tunjicah stala že v zgodnjem srednjem veku. Zaradi velikega števila romarjev jo je dal znani komendski župnik Peter Pavel Glavar leta 1762 podreti. V štirih letih je nastala baročna lepota, kakršno občudujemo še dandanes.

ROMANJE K SVETI ANI – TUNJICE, sobota, 25. julij 2015

Ane, Anice, Anke ... organizirajo ob godu svoje zavetnice – pod okriljem župnije Ptujška Gora – romanje k sv. Ani v Tunjice nad Kamnikom. »Anina ekipa« si je ogledala pot. Predstavljajo naslednji ROMARSKI PROGRAM:

Ob **6.45** odhod avtobusa s **Ptujske Gore** (parkirišče pri transformatorju): Slovenska Bistrica, Celje, Domžale, Tunjice nad Kamnikom. Ob **10.00** bo **romarska sv. maša** ter ogled svetišča. Na romarskem kraju sledi **kosilo**: topla »gorska« juha; iz romarske malhe pa kruh, »pohano«, pijača ... Po okrepčilu si bomo ogledali **Kamnik** ter si privoščili nekaj prostega časa. Ob 13.30 bo odhod na **GEOSS** (geometrično središče Slovenije) nad Vačami. Tukaj bomo izmerili našo oddaljenost od središča Slovenije, si ogledali naravne znamenitosti ter se okrepčali z »ostanki« iz romarske malhe in »geometrično« kavo. Predzadnja postaja na naši romarski poti bo **Zasavska Sveta gora**, kjer bodo večernice. Na poti domov, preko Trojan (krofi, kremne rezine ...), si bomo zapeli *Gremo na Štajersko* ali pa *Glejte, že sonce zahaja* idr.

CENA ROMANJA: 12 EUR (avtobus – 50 oseb, topli »gorski« obrok).

Ob manjšem številu romarjev se cena zviša – upamo, da ne bo potrebno.

PRIJAVE in podrobnejše **INFORMACIJE**: v župnijski pisarni (02 794 42 31; 031 438 371) ali pri ga. Ani Lamperger: 031 472 615. Rok prijave: 18. julij oziroma do zasedbe prostih mest. Prisrčno vabljeni!

Župnija Ptujška Gora, Ptujška Gora 40, 2323 Ptujška Gora
Tel.: 794 42 31, faks: 794 93 91, e-pošta: minoriti.ptujška.gora@rkc.si
Župnijski list na internetu: <http://www.ptujskogora.eu/>

Izdal: Župnijski urad Ptujška Gora, ureja: p. Martin Gašparič, jezikovni pregled: Barbara Rodošek

Slovesnost šentvoršce

je bila letos še posebej zaznamovana s prisotnostjo ljubljanskega nadškofa in metropolita msgr. Stanislava Zoréta. Duhovnike in Božje ljudstvo je že na predvečer praznovanja nagovoril in v pridigi poudaril pomembnost odpuščanja, ki je temelj sprave in medsebojne edinosti. Na sam praznik pa je svoje misli osredotočil na Božjo in našo Mater Marijo. Izpostavil je predvsem njeno vlogo v zgodovini odrešenja. Bog in Marija nista filozofa, ne modrujeta; sta Oče in Mati. Pred Bogom – Očetom in Marijo – Materjo smo in bodimo otroci, preprosti, pristni in zaupljivi. Bog Oče in Mati Marija nas vedno sprejemata, odgovoriti moramo le z zaupljivostjo in vso predanostjo.

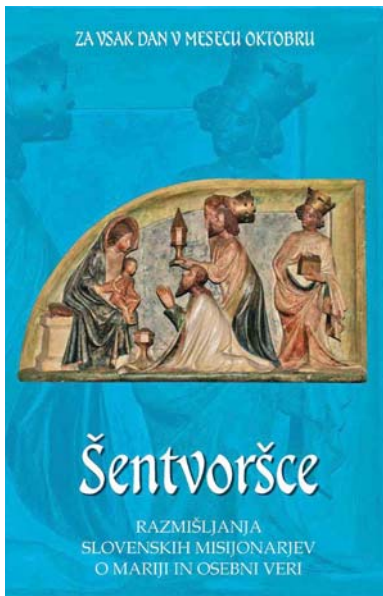
MINORITSKI NOVOMAŠNIK 2015

P. DANIJEL GOLAVŠEK

Doma je iz župnije Galicija.

V mašnika je bil posvečen 28. 6. 2015 v Celju.

Nova maša bo v Galiciji, v cerkvi sv. Jakoba starejšega, 26. 7., ob 10. uri. Novomašno geslo: **NE JAZ, AMPAK BOG.**

Obletnicam bazilike Marije Zavetnice zvesto sledijo Šentvoršče. Letošnje, šeste po vrsti, so misijonsko obarvane. Napisali so jih slovenski misijonarji, ki so ali pa še delujejo v tujini. Približajo nam podobo Device Marije kot največje misijonarke. Zavetni plašč Božje Matere (Ptujskogorske) sega do skrajnih meja zemeljske oble. Misijonarji pri svojem apostolatu globlje izkušajo Marijino varstvo, pomoč in priprošnjo. Prav tako verniki mladih misijonskih Cerkev predano verujejo in zaupajo Božji Materi. Pod Marijinim varstvom in vodstvom radostno živijo evangelij njenega Božjega Sina Jezusa.

Prvi misijonarji, ki so oznanilo odrešenja ponesli med poganske narode, so bili sveti trije kralji. O tem v letošnjih »misijonskih« Šentvorščah priča naslovnica: relief Poklon svetih treh kraljev – ptujskogorska umetnina iz obdobja gotike.

KANADA

Šentvoršče – tretji dan

S. DORICA SEVER, FMM (frančiškanke Marijine misijonarke)

Rodila se je leta 1952 v Murški Soboti kot prvorojenka v družini s petimi otroki. Leta 1971 je vstopila v samostan Marijinih misijonark v Avstriji, ker te sestre pri nas še niso imele svojega samostana. V Slovenijo se je vrnila leta 1976 in leta 1978 naredila večne zaobljube. Potem je odšla v Francosko Gvajano, kjer je bila 10 let. Leta 1995 je postala provincialka, zato se je preselila na Dunaj. Ponovno je odšla v misijone leta 1999, in sicer med Inuite v Kanado.

»Marija, Kraljica daljnega severa, prosim za nas!«

Tako se tukaj, na vrhu našega planeta, obračamo k Mariji.

Bil je večer v mesecu oktobru pred 16 leti, ko sem odprla ogromna vrata ptujskogorske bazilike. Cerkev je bila prazna. Svetloba je prihajala od milostne podobe. Bilo je lepo. Mariji sem zaupala svoj odhod in bivanje pri Inuitih, nekdanjih imenovanih Eskimi, na severu kanadske Arktike. Zanimivo, kako ljudje v pomembnih trenutkih življenja iščejo Marijino podobo, njeno bližino in varstvo. Tudi mene je ta kratki obisk pri njej napolnil z mirom in vednostjo, da bo vse dobro. In tako tudi je. Moje misijonsko delo lepo poteka.

Zame je Marija popoln odsev Božjega obličja. Ona, ki je Božjo besedo sprejela, hranila, o njej premišljevala, jo kot misijonarka tudi podarja. Ne ohranja je zase, pripravljena jo je ponesti tudi drugim. Ko premišlujem o njej, jo občudujem, kako je polna pozornosti, kako je stanoovitna, se ne boji trpljenja, kako je v velikonočnem jutru vsa radostna, kako je mati lepe ljubezni, vzor deklicam, ženam, materam in vsakemu njenemu otroku.

Za razliko od Marije na Ptujski Gori, ki razprostira plašč, je inuitska Marija oblečena v krznen plašč in v kapuci nosi otroka, da je zavaran pred mrazom in vetrom. Pri Inuitih materina bližina otroku daje toploto, zaupanje v življenje in mir. Dve leti je materin hrbet za otroka varen prostor, iz katerega postopoma opazuje svet in se mu počasi odpira. In ko ga zapušča, ga že daje svojemu bratcu ali sestrici, ki prihaja za njim.

Inuiti, nekdanji Eskimi, smisel življenja iščejo pri materah, ki so jih rodile, jih vzgojile, jim posredovale znanje o preživetju. Marijo imajo radi, v njej vidijo predvsem pozorno in nežno ljubezen Matere.

V obeh župnijah – misijonih, ki sta mi zaupana, vsak večer molimo rožni venec. V pesmih, ki jih radi pojemo predvsem v trenutkih, ko nekdo umira, je izraženo veselje nad srečanjem z Marijo, ki prebiva v igluj, iz katerega sije zlata svetloba Božje ljubezni. Iz te večne Ljubezni se je po Mariji rodil On, ki nas je poklical in ga oznanjamo, da bi postajali vedno bolj ikona živega Boga.

Naj nas vedno ogreva Marijin plašč in njena bližina naj nas varuje.